

KONKELO

MEOL - Metsäalan Opiskelijat ry Jäsenlehti 1/12

KONKELO

1/12

sisälllys

- 3** Pääkirjoitus
- 4** Terveisiä Metosta - Vahdinvaihto
- 6** Ylä-Lapin johtoseminaari
- 9** Pellettejä & Bioenergiaa
- 10** Kesäkisat 2011, Nikkarila
- 12** KV-nurkka
- 13** KV-iltama
- 14** Koulukierros: Evo
- 18** IFSS 2011 Finland
- 20** Mitä hyötyä minulle on IFSA:sta?
- 22** Metsäkoneenkäytön lyhytkurssi
- 26** Wildlife management
- 31** Räkäposkella
- 32** Mysteerikorneri
- 33** Työharjoittelu, Kanada
- 34** UEF 2011

Julkaisija:

MEOL - Metsäalan Opiskelijat ry

Päätoimittaja:

Eedla Makkonen

Toimitussihteeri, taitto:

Juho Jokimies

Toimituskunta:

MEOLin hallitus ja muut halukkaat

Toimituksen yhteystiedot:

Konkelo c/o Eedla Makkonen
Savontie 69 A 3 76150 Pieksämäki
eedla.makkonen@mail.mamk.fi

puh. 050-3449021

Kannen valokuva:

Juho Jokimies

Hallitus:

Heli Ketola pj HAMK

Tiina Syvälä siht. SEAMK

Eerojuhani Laine vpj RAMK

Silja Markkola rahast.hoit. TAMK

Tarmo Marjala webmaster PKAMK

Henri Suutari jäsen Novia

Juha Ruuska jäsen TAMK

Eedla Makkonen jäsen MAMK

Toni Laine jäsen SEAMK

Janne-Perttu Rantonen v.jäsen RAMK

Mikko Kaija v.jäsen HAMK

Sari Vesamäki v.jäsen MAMK

Saana Blåberg Kuuntelu ja puheoikeus KYAMK

MEOL
METSÄALAN OPISKELIJAT

MEOL - Metsäalan Opiskelijat ry
c/o METO - Metsäalan Asiantuntijat
Hietalahdenkatu 8A, 00180 HELSINKI

Syyslukukausi kiireineen on takanapäin ja on aika alkaa harkitsemaan ensikesän harjoitteluita, kevätlukukautta, mahdollisesti valmistumistakin. Harjoittelupaikan haun kanssa kannattaa olla ajoissa liikkeellä, että varmasti pääsee harjoittelupaikkaan, joka on itselle miellekäs ja josta olisi eniten hyötyä omia opintoja silmälläpitäen.

Suurimman työosan MEOLin ensikaudelle ja osittain jo tällekin kaudelle on luonut opetusministeriön asettama palaute ammattikorkeakouluille. Opetusministeriön palaute ehti jo hetken näyttää siltä, ettei hyvältä näyttä, josta aiheutunut huoli osoittautuikin osittain turhaksi. Mitään päätöstä ei ole vielä hakattu kiiveen ja mitä tahansa voi vielä tapahtua. Opiskelijan edunvalvonnan merkitys tämän prosessin aikana korostuu, koska muutoksiin vaikuttaminen on aloitettava nyt heti, koska tuulimyllyn lähdettyä pyörimään, ei ole enää mitään tehtävissä sen pysäyttämiseksi. Viimeisetkin muutokset ovat nähtävissä vuoden 2013 alusta, mutta suurimmat muutokset näkevät virallisen päivänvalon tämän vuoden helmikuussa, jolloin ammattikorkeakoulut alkavat neuvotella Opetusministeriön kanssa muutoksistaan suuntaan ja toiseen. Vasta noiden neuvotteluiden jälkeen voidaan panikoida, jos tarvetta on.

Metsäala on entistä laajempi mahdollisuuskilpailu ja toimintalaajuudeltaan. Metsäala kehittyy ja uutta tulee markkinoille, ja jonkun pitää hallita kaikki nuo uudet asiat. Opintojen, opiskelijoiden, sekä työntekijöiden on kehityttävä sen kaiken mukana. Alati kansainvälistyvä suomalainen metsätalous avaa kokonaan uusia uria mennä ja tehdä. kullekin löytyy tältä alalta oma hommansa, se vaan pitää ensin löytää. Mahdol-

lisuuksia on satoja erilaisia.

Tulevat vaalit mahdollistavat kaikkien toiminnastamme kiinnostuneiden jäsenten asettua ehdolle MEOLin hallitukseen. Hallitus valitaan vaaleilla kussakin toimipisteessä siten, että kustakin toimipisteestä on kaksi edustajaa. Hakijoiden tulee kirjoittaa lyhyesti, miksi olisivat oikeita valintoja hallitukseen, sekä liittää mukaan edustava kuva itsestään. Puheenjohtajaksi hakevien tulee kirjoittaa itsestään noin puolen sivun mittainen kuvaus, sekä niinikään liittää mukaan edustava kuva itsestään.

MEOLin hallituksen jäsenenä saat paljon arvokkaita kontakteja tulevaisuuden työnantajiin, sekä paljon kokemusta hallintokiemuroista ja kuinka kaikki toimii. Lisätietoa vaaleista, ajankohdasta ja muusta löydät tästä lehdestä.

Heli Ketola

Puheenjohtaja

MEOL—Metsäalan Opiskelijat ry

Niin on puolitoista vuotta vierähtänyt nopeasti ja on taas aika vahdinvaihdon! Eli Tiina Eklund palaa yhteyspäällikön tehtäviin tammikuun alusta ja minä siirryn takaisin Helsingin kaupungin rakennusviraston palvelukseen metsävastaavaksi. Tämä aika Metossa on ollut antoisaa ja haasteita täynnä! Tämä työkierto antoi minulle paljon uusia näkökulmia ja uusia ystäviä työn puolesta metolaisessa kentässä ja sidosryhmien piirissä.

Tätä kirjoittaessani on Etelä-Suomen ”musta” Joulun jo ovella ja Etelä-Suomeen ei ole luvattukaan lunta ennen Joulua. Toivottavasti sitten kun luette tätä juttua niin koko Suomessa on hanget valkeat ja vähän saa pakkanenkin paukkua. Tuntuu siltä että eri vuodenaikojen säätilojen vaihtelut ovat kasvaneet ja äärisäätilat ovat yleistyneet vuosi vuodelta! Toivotaan että kunnon talvet säilyvät Suomessa, sillä ne ovat myös ympärivuotisen metsätalouden elinehto.

Alueelliset metsäpäivät ovat hyvä tapa koota yhteen metsäammattilaisia ympäri Suomen. Toivonkin että alueellisten metsäpäivien formaatti kehitty edelleen ja tuottaa hienoja tapahtumia jatkossakin ja samalla hyvässä yhteistyössä eri toimijoiden kesken. Metsäopiskelijoilla on tärkeä rooli päivien järjestämisessä.

Kiitos teille kaikille metsäopiskelijoille joiden kanssa olen saanut toimia tämän työjaksoni aikana! Te nuoret olette metsäsektorin tulevaisuuden voimavara ja muistakaa olla avoimia uusille ajatuksille ja innovaatioille ja samalla muistakaa nauttia opiskeluajasta, sillä se on

lyhyt verrattuna työelämässä vietettyyn aikaan, varsinkin kun kukaan ei tiedä tulevaisuuden eläkeikää!

Syksyllä 2011 tuli Metoon uusia opiskelijajäseniä reilusti yli 100 eli 117 kpl. Se on enemmän kuin vuonna 2010! Tänä syksynä eniten uusia metolaisia tuli Tuomarniemeltä kaikkiaan 29 uutta jäsentä – HIENOA!!! Muistakaa että järjestäytyminen on voimaa ja aktiivinen ja toimiva ammattiliitto on työntekijän ja opiskelijan kannalta erittäin arvokas asia!

Oikein mukavaa alkavaa talvea ja Joulun odotusta ja Uutta Vuotta 2012 sekä kevätaurinгон odotusta!

Lämpimin terveisin ja haikkein mielin

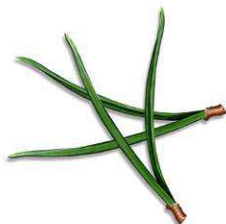

Vesa Koskikallio
Yhteyspäällikkö

METO – Metsäalan Asiantuntijat ry.
p. 040 7610 417

Meto

Moro!!!

Olen uusvanha **Tiina Eklund** – palasin vuoden alusta mamma-lomilta takaisin Meton opiskelijavastaavaksi. Eli Terve!

Lyhyesti muistutus **TYÖHARJOITTELUSTA**: ole yhteydessä Meton toimistoon, kun olet menossa työharjoitteluun. Kysy, millaista palkkaa talossa on aiemmin maksettu ja mitä Sinun tulee huomioida ennen kuin allekirjoitat työsopimuksen.

Mutta ennen kaikkea – toivon Sinulle nautinnollista harjoittelua! Hyvä harjoittelupaikka antaa parhaan mahdollisen opin tulevaa työelämää varten. Ja muista olla aktiivinen ja rehellinen – se on parasta markkinointia itseäsi ja tulevaisuuttasi ajatellen.

Parasta mahdollista harjoittelua Sinulle!

Toivottaa;

Tiina Eklund

yhteyspäälikkö/ Meton opiskelijavastaava
METO - Metsäalan Asiantuntijat ry.

p. 040 76 101 75

tiina eklund@meto-ry.fi

YLÄ-LAPIN JO

■ **Teksti** Meol hallitus **Kuvat** Eerojuhani Laine

OHTOSEMINAARI

Meolin hallitukselle jo perinteeksi muodostunut Ylä-Lapin johtoseminaari järjestettiin 25. - 29.1.2012.

Paikalle kertyi edustajia jokaisesta metsätalousinsinöörejä kouluttavasta oppilaitoksesta, paitsi kotkasta jonka edustaja ei ikävä kyllä päässyt paikalle aikataulu ongelmien vuoksi. Ylä-Lapin johtoseminaarin päätarkoituksena on hioa koukousien ja työryhmien merkeissä mm. Meol:in seuraavan vuoden toimintastrategiaa sekä menneen vuoden toimintakertomusta.

Matkaan lähdettiin keskiviikkoamupäivänä.

Matkaa taitettiin kahdella pakulla, jotka saimme lainaan oppilaitoksiltamme. Toinen autoista matkasi pitkin läntistä suomea keräten mukansa eteläsuomen matkaaajat, kun taas toinen keräsi kyytiinsä itäisen puolen edustajat. Autokuntien matka yhtyi Rovaniemellä jossa pidettiin yön mittainen tauko Rovaniemen metsäpoikien tiloissa. Suuret kiitokset vielä Rovaniemen metsäpojille lämpimästä vastaanotosta ja vieraanvaraisuudesta!

Rovaniemellä tutustuimme aamusta metsähallituksen tiedekeskus Pilkkeeseen jonne tapaamisen oli järjestänyt Rovaniemen isännistämme, Eikka. Pilkkeessä tutustuimme metsähallituksen pohjoisen Suomen metsien käsittelyyn sekä tiedekeskukseen. Osa tiedekeskukseen tutustujista jouduttiin lähestulkoon raahaamaan ulos, jotta pääsimme jatkamaan matkaa kohti pohjoista määränpäättämme.

Saavuimme Saariselälle myöhään illalla ja asetuimme pian taloksi Meto ry:n Pomoselän maajaan. Ilta sujui ruokailun ja matkasta toipumisen merkeissä. Seuraavana aamuna ryhdyimme luomaan operatiivista toimintasuunnitelmaa sekä valmistelevaan tulevan Meol hallituksen perehdytystä. Päivän aikaan paikalle saapuivat myös takaisin mammalomaltaan palannut Meto Ry:n opiskelijavastaava Tiina Eklund, joka oli edellisenä päivänä pitämässä Meto infoa Tammisaaressa yhdessä Tammisaaren edustajan kanssa. Tämän jälkeen aloitimme myöhään iltaan kestäneen hallituksen kokouksen. Kun päivän 11 -tuntinen työrupeama oli selätetty, siirryimme yön hämärässä kaunispään pulkkamäkeen. Pulkkamäen ehdoton kuningaslaskija oli Meol:in varapuheenjohtaja Eerojuhani Laine.

Seuraavan päivän työryhmissä käsitelimme monia yhdistyksemme ajankohtaisia aiheita kuten: tuleva budjetti, toimintakertomus ja –suunnitelma, Meol -fashion tuotteiden kehitys ja markkinointi sekä yhteistoiminnan ja viestinnän kehittämistä sidosryhmien kesken. Rankan kokousrupeaman ja työryhmäkehittelyn jälkeen nautimme viimeisestä vapaaillasta saunaon, lumienkeleitä hangessa tehden sekä rentoutuen.

Kaikki hyvä päättyy aikanaan, niin myös Ylä-Lapin johtoseminaari. Sunnuntaina pakkasimme ja aloitimme pitkän kotimatkan etelän kylmyyteen, Euroopan upeimpia maisemia ihailen.

PELLETTEJÄ & BIOENERGIAA

■ Vesa Miettunen

Bioenergia ekspertit biovoimalaitoksessa. Tuotantoprosessissa oli toivomisen varaa mutta meidän ei ilmaiseksi naapureita konsultoida.

Sulkekaa silmännne ja kuvitelkaa mielessänne yhtä Ruotsalaista kaupunkia. Voin laittaa vaikka kevään opintotukeni likoon siitä, että 99,9% teistä mieleen ei putkahtanut nimeä Skinnskatteberg. No, ei nimi miestä pahenna... tai tässä tapauksessa kaupunkia ja ehkäpä siksi sinne onkin sijoitettu SLU:n metsäoppilaitos. Tällaisista lähtökohdista lähdimme kohti Ruotsinmaata ja Nordnatur-ohjelman European Bioenergy markets- intensiivikurssia. Kurssi ajoittui Lokakuulle aikavälille 10.10-23.10.2011.

Kurssille osallistui opiskelijoita ympäri maailmaa. Noin puolet olivat mukana Nordnatur- ja Erasmus-ohjelman kautta sekä loput International Timber Trade-kurssin osanottajia. Suomesta paikalla olivat kaksi RAMKin metsätalousopiskelijaa ja kaksi Novian kestävän kehityksen opiskelijaa. Opetus oli jälleen laadukasta paikallisten sekä ulkomaisten luennoitsijoiden ansiosta.

Kahden viikon ajan saimme kunnian tutustua Bioenergian sielunmaailmaan, markkinatalouteen sekä valmistusprosesseihin. Ekskursioiden aikana pääsimme tutustumaan pellettien valmistukseen, biotuotteiden varastointiin ja kuljetukseen sekä kuinka bioenergia muuttuu sähkö- ja lämpövoimaksi. Päälimmäisenä kurssista jäi mieleen kuinka vaikeaa yhä edelleen uusien energiamuotojen

markkinoille tuonti on. Fossiiliset polttoaineet pyörittävät maailman markkinoita ja politiikkaa siinä määrin, että toimintatapojen muuttaminen tuntuu välillä jopa mahdottomalta ajatukselta. Ei tarvitse kuitenkaan kuin kääntää katseensa rakkaaseen naapurimaahamme Ruotsiin mistä mielestäni hallitus voisi ottaa reippasti mallia omaan energiaohjelmaansa.

Skinnskattebergissä asuu pieni suomalaiskommuuni, joten jos pidät silmäsi auki saatat nähdä kadulla myös kotimaisia keikkailevia tähtiartisteja

KESÄKISAT

NIKKARILA

7.-9.10.2011

Teksti Eedla Makkonen

Kuvat Tatu Välimäki

Nikkarilan historian viimeiset Pieksämäellä pidettävät kisat polkaistiin käyntiin perjantaina 7.10.2011. Perjantapäivällä näytti jo pahasti siltä, että joudumme hiomaan erämiestaitojamme sähköttömässä Nikkarilassa. Onneksi sähköt palasivat kuitenkin hyvissä ajoin, ennen kisaajien saapumista. Paikalla viikonlopun aikana pyöri laskujemme mukaan n. 120 kisaajaa ja juhlijaa. Kaukaisimmat juhlijat tulivat Turusta, koska olivat kuulleet kylältä ”täällä olevan hyvä meno”.

Kioskimme palveli 24h ja mm. korjaten kisaajien rikkoutuneita tavaroita kuten puhelimia. Saunan lauteilla vihdottiin ankarasti havuvihdoilla ja rohkeimmat yrittäjät uskaltautuivat etsimään järveä pusikoiden kautta. Koulumme siistijät saivatkin suurimman ihmetyksen aiheet, kuinka joku voi vihtoa havuilla saunassa.

Kisat pääsivät myös
Pieksämäen paikallis-
lehteen

Kummallisia sattumia ja yllätyksiä löytyi kisojen jälkeen kuitenkin jonkin verran. Niistä voit lukea lisää Konkelon mysteerikornerissa.

Kisat pääsivät myös Pieksämäen paikallislehteen. Jutun voit lukea osoitteesta: www.meol-ry.fi

Kaiken kaikkiaan kisat sujuivat oikein mallikkaasti, eikä suurempia tapaturmia tullut. Kiitokset vielä kaikille työntekijöille sekä kisoihin osallistuneille!

KV-Nurkka

Esta es Colombia!

Asukasluku: 46,3 milj.

Kieli: Espanja

Pääkaupunki: Bogotá

Pinta-ala: 1 109 500km²

Metsäala: 606 000km²

Metsäalan osuus: 55%

Hakkuut sahateollisuuden käyttöön: 3 246 000m³/v

Polttopuuki&Energiaksi: 7

029 000m³/v

Colombia sijaitsee Etelä-Amerikan pohjoisosassa ns. Väli-Amerikan eteises-sä. Sillä on rantaviivaa niin Karibianmerellä kuin Tyynellä valtamerelläkin. Sisämaata halkoo Andien pohjoiskärki sekä Amazonin alkuhaarat. Colombian luonto on rikas sademetsiltään ja sen on arvioitu olevan maailman toiseksi rikkain biodiversiteetiltään. On arvioitu että n. 10% maailman eläin- ja kasvilajeista sijaitsee Colombiassa.

Colombiassa on kuitenkin paljon konflikteja ja korruptiota johtuen pääasiassa maailman suurimmista kokaiiniviljelmistä.

Sademetsiä kaadetaan maatalouden, palmuöljyplantaasien ja kokaiinipeltojen tieltä ja monimuotoiset metsät hupenevat n. 2000km²/v. Ongelmat ulottuvat myös kansan pariin sillä n. 10% colombialaisista on aliravittu- ja.

Joka vuosi IFSA:n jäsenorganisaatioiden kesken arvotaan ystävyysyhdistys (partnership program) ja tänä vuonna MEOLin toveriksi valittiin Bogotá yliopiston metsäopiskelijat (ACEF - Colombian Forestry Students' Association). Jos Colombia kiinnostaa ota yhteyttä ja he järjestävät mielellään kierroksia Etelä-Amerikan metsissä ja halpoja majoituksia opiskelijahintaan.

Yhteyshenkilö:

Maria Catalina Becerra
latin.america@ifsa.net

KV-ILTAMA

Eerojuhani Laine

Rovaniemen ammattikorkeakoululla on nyt toisen vuoden perinne ryhmävaihdosta metsäopiskelijoiden kesken Tse-keissä, Brnossa sijaitsevan Mendelin yliopiston kanssa. Tänä vuonna päätimme järjestää vaihtareillemme kansainvälisen Suomi-Tsekki iltaman. Rovaniemen Metsäpojat tarjosi saunatilat ja vieraat toivat ruokaa nyyttärimalliin. Tsekit toivat kotoisia ruokiaan ja juomiaan, samoin me. Niistä kekkereistä ei suklaata, sal-

miakkia, kuivalihaa ja slivoa jäänyt puutumaan. Hyvän ruuan lisäksi saunottiin ja zumbattiin oikein urakalla. Tapahtuma oli oikein mukava ja meininki kansainvälistä, suomea, tsekkiä ja englantia puhuttiin sulassa sovussa.

Olen vuorostani lähdössä tsekkeihin vaihtoon kolmen luokkakaverini kanssa. Saa nähdä millaisia kansainvälisyysiltamia siellä järjestetään?

KO

EVOK

EVON KAMPUS

 Hämeen
ammatti-instituutti

HAMK
HÄMEEN AMMATTIOPETTAJAKOULU
UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

TOULUKIERROS EVO

Teksti Mikko Kaija
Kuvat Mikko Kaija, Maria Laine

150 vuotta metsäopetusta
Kanta-Hämeen sydämessä.

Evo sijaitsee Hämeenlinnan kaupungin koilliskulmassa entisen Lammin kunnan alueella. Valtakunnallisesti merkittävä Evon retkeilyalue on Etelä-Suomen suurimpia metsäalueita ja vetää puoleensa retkeilijöitä ja luontoharrastajia ympäri vuoden.

Evolla on metsäoppilaitoksena pitkät perinteet. Metsälain voimaantulon aikoihin vuonna 1851 syntyi ajatus metsänhoitajien koulutuksesta. Vuonna 1862 Ewoisten metsänhoito-opisto aloitti toimintansa Aleksanteri II annettua perustamiskäskyn neljä vuotta aiemmin. Evo on täten Suomen vanhin metsäoppilaitos.

Ja siitä on kuljettu pitkä matka Hämeen ammattikorkeakoulun Evon yksiköksi. Tuleva vuosi 2012 on Evon 150 -vuotis juhlavuosi.

Hämeen ammattikorkeakoulu ja Hämeen ammatti-instituutti toimivat samoissa tiloissa tarjoten metsäalan koulutusta korkeakoulu- ja ammattikoulutasolla. Koulurakennukset ovat kolmen Rautjärven tuntumassa idyllisissä hämäläisissä metsämaisemissa. Nykyään Evolta valmistuu metsätalousinsinöörejä ja metsureita - metsäpalvelujen tuottajia.

Koulun välittömässä läheisyydessä on noin 2000 hehtaarin suuruinen opetusmetsä, joka tarjoaa hyvät mahdollisuudet käytännön

maastotöiden koulutukselle ja harjoituksille. Samoin ulkoilumahdollisuudet ovat erinomaiset sisältäen muun muassa valaistun latuverkoston ja pitkät pätkät metsäteitä ja luontopolkuja lenkkeilyyn ja vaellukseen. Sisäpelit onnistuvat paikallisessa sisäkaarihallissa Kluubenissa.

Evon Metsäpojat ry on AMK: laisten oma opiskelijayhdistys, joka ajaa opiskelijoiden etuja ja järjestää tapahtumia ja toimintaa ympäri vuoden. Metsäpojat ry järjestää muun muassa perinteisen maakuntakierroksen, jossa kierretään lähikuntien paikalliset menomest. Samoin yhteiset vihreän talon kerhotilat tuottavat iloa ja elämyksiä kaikille kampuksen asukkaille. Metsäpoikien sivut löydät osoitteesta www.metsapojat.net

Seuraavat talvikisat järjestetään Evolla 9.-11 maaliskuuta 2012.

Tervetuloa kisailemaan Hämeen metsäisiin maisemiin.

9.-11.3.
**TALVI
KISAT
2012
EVO**

IFSS

2011

FINLAND

Groupfoto! Hyttiälä

Teksti Tiina Syväälä
Kuvat Juho-Matti Rossi

Järjestäjien pitkä odotus päättyi viimein elokuun alussa, kun Helsinkiin alkoi virrata metsäalan opiskelijoita eripuolilta maailmaa. Kaiken kaikkiaan vähän reilu sata osallistujaa; kaukaisimmat Australiasta, Kolumbiasta ja Etelä-Afrikasta.

Symposium alkoi Etelä-Suomen osuudella 4.8 Helsingistä. Ensimmäinen päivä meni luentojen ja kokouksen merkeissä. Päivä päätettiin upealla tervetulopäivällisellä. Seuraavana päivänä pääsimmekin jo tutustumaan kolmeen bussiimme, jotka seuraavien kahden viikon aikana tulisivat hyvin tutuiksi. Ensiksi bussit suuntasivat kohti Raumaa, jossa vierailimme paperitehtaalla. Sieltä

jatkoimme Turkuun, jossa oli luvassa mm. työryhmä työskentelyä ja Saaristomeren kansallispuistossa vierailua. Etelä-Suomen osuus huipentui Helsingin metsäasemalle Juupajoen Hyttiälään. Kaikki pääsivät vihdoin oman elementin pariin metsään, pois kaupungin melskeestä. Hyttiälässä osallistujat saivat ensimmäisen kosketuksen suomalaisen kulttuurin kehtoon, saunaan. Loppu matkasta yksi ensimmäisistä kysymyksistä uuteen paikkaan saavuttaessa olikin: "Where is the sauna?" Myös muihin kulttuureihin päästiin tutustumaan International Evening:n merkeissä. Ohjelmassa oli mm. palavien Mozartin kuulien syöntiä, erilaisia kansantansseja ja makuja eripuolilta maailmaa.

Hyttiälästä suunnattiin Itä-Suomen osuudelle Joensuuhun. Joensuussa pääsimme tutustumaan suomalaiseen metsänhoitoon. Työnäytöksissä oli esillä motoa, ajokonetta ja kannonnostoa. Vapaa-ajan puolella tarjolla oli mm. hyväntekeväisyys huutokauppa Joensuun Pursiseururan huvilalla. Luentoja ja kokouksia oli myös ohjelmassa. Jännittävää kokouksessa riitti, koska valittiin IFSA7 eli IFSA:n uusi hallitus ja mukana kilvassa oli Janne-Perttu Rantonen MEOL:sta. Ja niinhän siinä tietenkin kävi, että J-P IFSA7:aan pääsi councilorin virkaan. Suomesta muihin IFSA:n virkoihin pääsivät myös Tiia Suominen Helsingin Metsäylioppilaista (Pohjois-Euroopan aluevastaava) ja Veera Tahvanainen Joensuun Metsäylioppilaista (Alumni vastaava). Itä-Suomen osuus päättyi koskenlaskuun Ruunalla ja sieltä hypät-

tiin busseihin ja suunnattiin pohjoiseen. Bussissa nukutun yön jälkeen heräsimme Lapissa ja alkoi MEOL:n vastuuosuus. Ohjelma Lapissa oli hivenen rennompaa ja aikataulut löyhempiä, lepotaunoja ja yöunet tulivatkin tarpeeseen. Yöt nukuttiinkin puolijoukkue teltoissa ja revontulia nähtiin parina iltana (kyllä niitä näköjään voi nähdä kesälläkin), joten elämyksiä ei ainakaan puuttunut. Poroihin pääsimme tietysti myös tutustumaan, sekä tunturiluontoon Pyhällä. Viimeiset höyryt päästiin vielä purkamaan paintballissa. Vielä tietenkin sauna, palju sekä muurin pohja lätyt päälle ja Suomen IFSS sai arvoisensa päätöksen. Jäähyväisillallinen illallinen syötiin Pohjanhoviin, josta siirryimme vielä loppuseremonioihin Uittopubiin. Hyvästien jälkeen oli suurimmalla osalla vielä edessä bussikuljetus yötä myöden Helsinkiin.

Sitten se olikin ohi. Muutaman vuoden urakka. Mitäs nyt. Onneksi on koko Suomen kattava tukiverkko, samaan tilanteeseen joutuneita ihmisiä. Ja kamera täynnä kuvia, pää täynnä muistoja ja naamakirja täynnä kavereita. Eikä muuta kuin vuoden 2012 Turkin IFSS:ää odottamaan.

Uusi IFSA7. Kolmas vasemmalta Councilor Janne-Perttu Rantonen

Mitä hyötyä minulle on IFSA:sta?

MEOL on IFSA:n jäsen ja jos SINÄ olet MEOL:in jäsen, kuulut myös IFSA:aan!!

MEOL kuuluu Pohjois-Euroopan alueeseen, joka järjestää paljon erilaisia tapahtumia:

Tärkein tapahtuma on NERM (Northern Europe Regional Meeting), jossa tutustutaan isäntämaan metsäsektoriin, luontoon ja kulttuuriin.

NERM 2010 järjestettiin Ruotsissa, Umeåssa

NERM 2011 järjestettiin Saksassa, Dresdenissä

NERM 2012 järjestetään Hollannissa, Wageningenissa

MEOL kustantaa 2-3 opiskelijan osallistumismaksut ja puolet matkakustannuksista NERMiin!!!

IFSA:ssa on myös maailmanlaajuisia tapahtumia:

IFSA:n tärkein tapahtuma on IFSS, joka järjestetään joka kesä eri metsäopiskelijajärjestöjen toimesta. IFSS:ssä tutustutaan isäntämaan metsäsektoriin/kulttuuriin, järjestetään työpajoja ja pidetään IFSA:n vuosikokous.

IFSS 2010 järjestettiin Etelä-Koreassa

IFSS 2011 järjestettiin Suomessa

IFSS 2012 järjestetään Turkissa

International
**FORESTRY
STUDENTS'**
ASSOCIATION

MEOL kustantaa 2-3 opiskelijan osallistumismaksut ja puolet matkakustannuksista IFSS:ssään!!!

Tarkista myös Winter Meeting, Slovenia ja Southern Europe Regional Meeting 2012, Sveitsi

Lisää tapahtumia löydät IFSA:n nettisivuilta:
www.ifsanet/events.php

Pohjois-Euroopan facebookryhmästä:
(IFSA Northern Europe)

Kuinka haen rahoituksen IFSS:ään tai NERMiin?

Lähetä...

Yhteystietosi (nimi, sähköposti, puhelinnumero, osoite..)

Tiedot koulustasi (koulun nimi, koulutusala, paikallinen opiskelijajärjestösi, opiskeluvuosi)

METO:n jäsennumero (todistus että olet MEOLin jäsen)

Tapahtuma, johon haluat osallistua.

Motivaatiokirje (selvitys: Miksi haluat mukaan?, Onko sinulla kv-/järjestötoiminta kokemusta?*, Mitä odotat tapaamiselta?, yms., jolla voit vakuuttaa meidät että olet oikea henkilö tapahtumaan.)

...**MEOL:in KV-vastaavalle** tai varaedustajalle väh. **1kk ennen** NERMin viimeistä rekisteröitymis pvm, väh. **2kk** ennen viimeistä rekisteröitymis pvm. IFSS:ssää.

OSALLISTUMINEN SITOO SINUT KIRJOTTAMAAN LEHTIJUTUN KONKELLOON.

MEOL:in KV-vastaava: Janne-Perttu Rantonen (RAMK) jp.rantonen@gmail.com

MEOL:in KV2. : Eerojuhani Laine (RAMK) eerojuhani.laine@gmail.com

***ei vaadita**

METSÄKONEENKÄYTTÖ

Teksti Ville Vahtera **Kuvat** Hermannin Kivi-Mannila

Talvella tarjottiin mahdollisuutta lähteä kurssille missä opeteltaisiin metsäkoneen peruseriaatteita. Tällaisista kursseista kannattaa ottaa kaikki irti ja niin päätin ilmoittautua. Kurssille lähdetessä tavoite oli selkeä. Vaikkei konetta oppisi ajamaan, olisi hyvä tuntea niihin liittyviä asioita, kuten perustoiminnot, rajoitukset, mahdollisuudet, tarpeet, yms. Leikki tulee oheistuotteena.

Kuten nykyään kaikkialla päivänsana kurssin alus on tietenkin: työturva. Työturvallisuuden peruseriaat tuli käytyä aikaisemmillä kursseilla. Asiat, kuten vaatetus, vireys ja ammattitaito olivat vanhoja tuttuja. Kuitenkin tunnilla tuli esiin uusia seikkoja mitä ei ollut aikaisemmin ajatellut tai niitä oli ennen pitänyt melko mitättöminä seikkoina. Liukastuminen tuntui nousevan esiin suurempana riskinä, kuin aikaisemmin olin ajatellut ja vaikutti olevan tasolla viikoittain. Tiettyjä asioita, kuten tuulen voimakkuutta ja auringon häikäisemistä on joutunut ajattelemaan muissa hommissa aikaisemmin. En kokenut niillä olevan suurta merkitystä mototyöskentelyssä. Ajamiseen liittyvä rajoitukset, eli pehmeät paikat ja jyrkät rinteet olivat tietyllä tavalla tuttuja, mutta niistäkin nousi esiin uusia puolia mitä aiemmin ei ollut ajatellut.

Harvesterin hallintalaitteissa ei sinänsä tullut esiin uutta: nosturin kontrolli, painatukset, kallistukset, sahaus ja puiminen, joka periaatteessa kattaa peruseriaat. Toisaalta nyt niitä pääsi oikeasti käyttämään. Aikaisemmin ajamassani "motoskissa" korjuukoneessa ei ollut suuria ongelmia puiden käsittelyssä, mutta nyt kun puomit ovat pidempää ja raskaampia, samoin kuin kourat ja puut joita prosessoidaan. Lisäksi kone oli huomattavasti kookkaampi. Vaikeuksia saattoi tulla siinä, että

nyt ajettiin usealla erilaisella koneella, missä ohjausjärjestelmä poikkesi täysin. Jouduin kiinnittämään huomiota siihen, millä koneella ajaa, kun ohjaus, koko ja moni muu ominaisuus vaihtui. Lisäksi vielä ajokoneet, joista onneksi osassa ohjaus, vastasivat saman merkin tuotteissa toisiaan.

Valmet tuotti paljon ongelmia, mutta pienellä kokeilulla se kehittyi yllättävän mieluisaksi laitteeksi käyttää (simu). Ponssella ajaminen sujui myös erinomaisesti. JD oikeastaan oli vanhin tuttu, mutta alkoi vaikuttaa siltä, että se jäi ajettavuudessa hänille. Näppäinten ergonomisuus ja loogisuus olivat korostuneet entisestään, kun oli kokeillut useita eri versioita. Ajokoneissa taas uutta ei tullut niin paljoa. Traktorikärriin verrattuna eroja oli loppu viimein melko vähän. Toki kaiken maailman nännejä ja näppylöitä oli enemmän, mutta periaate pysyi samana. Yllättävää oli, että esim. timperissä näkyvyys oli melkein jopa surkeampi, kuin evon traktori viritelmissä. Sen sijaan logsterissa tilanne oli täysin toista luokkaa. Työtä helpottaa radikaalisti nyt se, ettei tarvinnut laskea tassuja pitämään kärryä pystyssä. Serminsiirtokin toi lisää näkyvyyttä.

Mittalaitteiden peruseriaate ja merkitys oli jotain rataa ennestään tuttu. Laitteen rakenne ja toimimiseen liittyvät seikat sen sijaan olivat vieraita, ja ovat edelleen. Mittalaitteen merkitys koneessa on kuitenkin suuri ja sen tulisi olla mahdollisimman tarkka. Myös koneessa olleen ohjelman merkitys korostui entisestään. Valmetissa oli mielestäni paras käyttöliittymä. Siitä näki helposti mitä kone oli tehnyt ja mitä pyrkii tekemään jatkossa. Lisäksi siitä näki, jos kone aikaa muuttaa puinnissa olevan puun mittaa. Samossa sen sijaan ohjelma oli sangen karu. Lisäksi näppäimissä ei ollut symboleita, joten sormi meni suuhun melko useasti.

ÖNLYHYTKURSSI

Simuulujen jälkeen pääsimme ajamaan ajokoneilla maasto-olosuhteissa. Kun oli selvinnyt ensimmäisestä jyrkästä kallistuksesta, saattoi jo iskeä lutun tiskiін. Ajaminen oli paljon jouhevampaa kuin traktoriviritelmillä, ei tarvinnut pelätä koneen tai kärryn kaatumista jatkuvasti. Niskat tosin meinasivat tulla kipeäksi, kun kokoajan piti katsella että missä pankot menevät. Toisaalta kuormatila edellä ajaminen toi tähän helpotusta.

Torstaina keskusteltiin, miten puuta kannattaa kaataa avohakkuissa ja harvennushakkuissa. Toisaalta ei käynyt ilmi, mikä näistä työskentelytavoista olisi paras. Osa soveltui paremmin tiettyihin kohteisiin kuin toinen. Toisaalta toistaiseksi oli ajettu vasta simulaattoreilla, millä oli vaikea saada tuntumaa työtekniikkaan, eikä näin voinut vielä sanoa mikä itsestä tuntuisi parhaalta. Osittain tämä johtui siitä, ettei simulaattorilla pystynyt arvioimaan puun järeyksiä, pituuksia ja etäisyyksiä riittävän hyvin. Tämä johti siihen, että puu saattoi mennä mihin sattuu. Pinoamisessa ongelmaksi taas muodostui fyysikin epärealistinen toimiminen. Ensimmäiset suuntasivat jo harvestereille. Kohteenä oli koulun lähellä ensiharvennusmännikkö. Alueella liikuttaessa piti aina käyttää huomiovaatteita ja kypärää. Yhteys opettajiin pidettiin sujuvasti radiopuhelimilla.

Perjantaina jatkettiin siitä, mihin torstaina jäätin. Aloitimme aamulla simuilemalla, joskaan niistä ei tahtonut enää löytyä uusia asioita. Valmetin simu oli monille tuottanut harmaita hiuksia, joten keskityin aika paljon muiden opastamiseen. Vuoron vaihteessa suuntasimme motoille ja luotettavan parini kanssa istahdimme jontikkaan. Saimme tehtäväksi harventaa metsikköä tien laidalta niin paljon, kuin puomissa vain pituutta riittäisi. Vähän tympeältä tuo tuntui samalla katsella, kun valmet meni jo pitkällä metsän puolella. Huomasin käsitysten vaihtelevan parini kanssa siitä, kuinka kaukaa kannattaa puita lähteä tavoittelemaan. Häneltä taisi loppua rohkeus jatkeen käytössä, kun pyörät alkoivat nousta kauimmaisten puiden kanssa. Teimme niin kuin hän parhaaksi näki ja jätimme hiukan pelivaraa. Tästä tosin saatiin kuulla myöhemmin.

Ruokailun jälkeen tutustuimme vielä moton huoltotarpeisiin. Ohjekirja tuli selattua ennen kurssia netistä ja uutta ei siis tullut paljolti. Teimme osittaisen huollon harvestereihin ennen kotiin lähtöä. (Näin vähällä kulutuksella kaikkia ei tarvinnut tehdä). Lähinnä kiinnitimme huomiota siihen, että nesteitä on tarpeeksi ja että nivelissä on riittävästi rasvaa.

Maanantaina taas hommat jatkuivat hyvin syöneenä ja levänneenä. Ajokoneilla päästiin nyt ajamaan itsenäisesti ja homma alkoi sujua jo rutiinilla. Tosin meitä piinasi nyt kova sade, joka teki sekä puista että kivistä liukkaita. Tämä tuotti paikoitellen hieman ongelmia, kun ajokoneet eivät pysyneet radalla ja puut eivät tahtoneet mennä paikoilleen. Nyt ajettiin ensikertaa kuormatila edellä, mikä ei lopunviimeistä ollut niin hankalaa, kuin olisi luultu. Niska ainakin kuormittui vähemmän, kun ei koko ajan tarvinnut käännellä päätä ja miettiä, että

miten perä tuosta tulee vaan nyt sen näki suoraan ja pystyi ennakoimaan.

Pitkään karsastamanii valmet joutui nyt tulikokeeseen. Simulla ajaessa kone lähinnä ärsytti, napit olivat hankalat, ohjelma vaikutti epäloogiselta ja hankalalta lukea. Kaikki ennakko-odotukseni karsivat heti ensimmäisen puun kaadon jälkeen. Kone oli simulaattorista poiketen helppo ja miellyttävä käyttää. Tietokoneen ohjelma oli selkeämpi, kahvat sopivat paremmin käteen ja yleinen näppituntuma oli parempi. Yli-innokkaina kerkesimme jo aloittamaan, kunnes Juha halusi tulla esittelemään meille laitetta. Katsoimme nopeasti, mitä kaikkia toimintoja koneessa pystyi itse säätämään. Vastavat säädöt olivat tuttuja aikaisemmalta työpaikalta ja myös niiden yksilöllinen vaikutus oli selvillä. Vaikka säädöt olisivat kuin yö ja päivä, oli niillä silti mahdollista tehdä yhtä tehokkaasti töitä. Olisi ollut hauska tehdä säädökset itselle sopiviksi, mutta siihen ei ollut aikaa.

Tiistaina taas ajelimme ajokoneilla radalla, joka ei ollut juurikaan mitään uutta. Liukastelin logsetin kanssa hieman ja kaikesta yrittämisestä huolimatta jouduin teilaamaan yhden puun. Ketjut saivat heti uuden merkityksen pidon kannalta. Ei paljoa tarvinnut olla kuraa kiven päällä, kun rengas ei tahtonut enää pysyä paikallaan. Jarkko pääsi myös kokeilemaan pahamaaineista 3. rataa. Tyydyimme taas Laurin kanssa seuraamaan vierestä. Jarkko komentoi rataa oikeastaan helpommaksi, kuin 2. rataa, koska pääasiassa nyt menttiin ylös ja alas. Ei tullut mitään pahoja kallistuksia tai ahtaita mutkia tällä kertaa.

Iltapäivällä pääsin taas valmetin hyttiin, tällä kertaa oikein kunnolla. Jarkko aloitti, sillä ei edellispäivänä päässyt ajamaan. Pienten nappien hakemisen jälkeen hommat alkoivat säilymään. Vaihdoimme kuljettajaa, kun hän oli ajanut tarpeeksi. Huomasin, että terä ei oikein tahtonut purra puuhun painatuksista ja kallistuksista huolimatta. Syykin selvisi myöhemmin. Juha tuli meidän kanssamme hyttiin katsomaan, miten ajaminen sujui ja eikös kaik

ki mennyt silloin kirjaimellisesti päin mäntyä. Nähtävästi otin liikaa suorituspaineita, kun joku tuli niskan taakse katselemaan. Ketjukin meni siinä rytäkässä poikki ja eikä siinä auttanut muu, kuin ryhtyä sitä vaihtamaan. Vaihtaminen ei sujunut oikein ilman työkaluja. Jondeen oli huomattavasti helpompi vaihtaa terä, kuin valmettiin, siitä miinukset valmetille. Ennen päivän loppua Juha vielä näytteli hieman työtekniikoita ja kikkoja. Samalla tajusin, kuinka kaukana ammattitaitoisesta kuskista sitä todellisuudessa olen.

Keskiviikkona jatkoimme taas valmetilla. Sateen loppuessa käytimme tilaisuutta hyväksi ja suoritimme lykkääntyneet kalibrointi mittaukset. Osittain homma oli jo tuttua hakkuukurssilta. Nyt vain näytettiin, miten data siirretään koneel-

Pahinta hommassa oli se, kun jouduin korjaamaan puita, mitkä olin itse puinut erittäin surkeasti.

ta saksiiin ja niiltä takaisin koneelle. Lisäksi opimme, miten mitattujen tulosten perusteella voidaan tarkennella mittaustulosta. Se ei ollut kauhean haastavaa, mutta melko aikaa vievää, kun tarkennusta pitää tehdä melko usein, yksin. Mittaustulokset olivat aika karuja, kun niitä ruvettiin vertailemaan.

Iltapäivällä menin taas ajokoneelle keräämään puita. Tällaisella huonosti puiduilla materiaalilla kuormaaminen oli todella hankalaa. Puut olivat miten sattuu, tasaaminen oli lähes mahdotonta ja kaikki meni taas päin mäntyä. Hyvin suoritettun kasauksen tekeminen kyllä korostui. Pahinta hommassa tosin oli se, kun jouduin korjaamaan puita, mitkä olin itse puinut erittäin surkeasti.

Kurssin loppu alkoi olla käsillä. Sain John Deeren vaihteeksi. Valmettia enemmän ajaneena en meinannut saada kunnon tuntumaa. Tapit kyllä reagoivat mielestäni paremmin liikkeisiin ja eikä ylihajauksia tullut niin paljoa, joka sekin oli kai

hyvin pitkälti ohjauksen säädöistä kiinni. Tarkastelimme pintapuolisesti myös pituusmittauksen kalibrointia, joka ei ollut mitään tähtitiedettä. Säädöt olivat jönsessä kohdallaan, joten ei tarvinnut ruveta säätämään sen ihmeellisemmin.

Tartuimme vielä härkää sarvista ja kävimme ajamassa 3 radan timbellä lävitse, mutta niin kuin Jarkko aikaisemmin totesi, ei tuo niin pahalta tuntunut kuin oli annettu ymmärtää. Pahoja sivuttain kallistuksia ei ollut, kyllä se ylöspäin kipusi vaikka vähän löi tyhjää. Jotenkin tuo kuorimatila edellä ajaminen on tullut paljon mukavammaksi, kuin nuppi edellä ajaminen, vaikka sitä ensin karsastikin. Ehtopäivällä ennätin vielä sampoa kokeilemaan, kyllä se on se peli millä sitä rahaa taotaan! Itse ainakin tykästyin koneen rauhallisiin liikkeisiin ja ketteryuteen. Näppäimet tosin eivät kerinneet tulla kovin tutuksi, kun sieltä joku mulvaani änkesi jo hyttiin. Ei siinä muuta, kun koneiden huolto ja reserviin mars!

Koska koneet ajettiin pois jo torstaina, ei voinut perjantaille odottaa enää muuta, kuin huoltoa. "Huolto" käsitti tosin vain perusteellisemmän rasvauksen, pesun ja silmämääräisen arvioinnin yleiskunnosta. Sammolle plussat rasvauksen helpoudesta, kun nipat olivat siististi rivissä melko yksinkertaisissa paikoissa. JönDellä niitä tuntui löytyvän aina kaksi lisää yhtä rasvattua nippaa kohden. Lopunpeleissä ei enää mitään ihmeellistä tullut tehtyä. Ajetuista koneista mieluisimmaksi kerkesi muodostua valmet. Sampo tosin olisi ehkä vienyt voiton, jos sillä olisi kerinnyt ajamaan enemmän. Valmetissa puolestaan puhuivat kääntyvä hytti, mikä takasi hyvän työskentely näkemyyden kaikkialle, helppo lukuinen käyttöohjelma sekä myös ohjaus paljastui miellyttäväksi. Miinusta tuli puomin luomasta näköesteestä oikealle puolella.

Kaiken kaikkiaan kurssista jäi hyvä maku. Odotukset täytettiin ja ehkä vähän enemmänkin. Vaikka päivät olivat melko pitkiä, sillä piti kirjoitella nettiin kaikennäköistä, niin kyllä silti jaksoi olla pirteänä seuraavana päivänä.

WILDLIFE MANAGEMENT:

TEEREN RIISTANHOITOA RHÖNEN ALUEELLA

Ville Vahtera

Kahdelle oppilaalle tarjottiin mahdollisuutta lähteä riistanhoidon kurssille Rhöneen, Etelä-Saksan Baijeriin. Tiedotus herätti hieman keskustelua luokassa, mutta varsinaisesta innostuksesta ei voi puhua. Yhdessä Heinosen Laurin kanssa olimme kuitenkin sitä mieltä, että kyllä tällaisiin tilaisuuksiin pitää tarttua, kun niitä kerran tarjotaan. Opettajien ohjauksessa saimme takuut rahoituksesta metsämies-ten säätiöltä ja koulun omasta rahastosta. Näin taloudellinen puoli saatiin järjestettyä ja molemmat kokivat olevansa valmiita reissuun.

Lähdimme kohti Helsinki-Vantaata Sunnuntaina, 10. Huhtikuuta. Sovimme mukaan lähtevän opettajan kanssa, että hän poimii meidät Evolta aamusta ja menemme yhteiskyydillä lentokentälle. Näin ollen retkikuntamme koostui opetusmetsänhoitaja Eric Rauniosta ja toisen vuoden metsätalousinsinööri opiskelijoista Lauri Heinosta ja Ville Vahterasta. Keskustelimme autossa tulevasta kurssista ja ennakoimme, mitä oli luvassa. Allekirjoittaneiden tietämys teerestä oli vaati-

maton, vaikka kumpikin on metsästänyt jo muutamia vuosia. Ericillä oli omien kokemuksien lisäksi perehtynyt teeren syvällisemmin ja kertoi miten hän itse pyrkii ottamaan teeren ja muun riistan huomioon metsänhoidossa.

Saapuessamme Nürnbergin lentokentälle aurinko helotti ja lämmintä oli 25 astetta. Vaihdoimme lentokonetta ja suuntasimme nyt Frankfurtiin. Vastassa meitä oli Fiona Schönfeld ja Michael Schwemmer, Weißenstephan-Triesdorfin ammatikorkeastakoulusta.

Lentokentältä oli vielä kahden tunnin ajomatka hotelliin, missä meidän oli tarkoitus yöpyä. Maisema alkoi muuttua kun lähestyimme Rhöneä. Tasaisen tappavat aakeat laakeat alkoivat muuttua mäkisemmiksi ja vuoristoisiksi, melkein savipel-lostä kotoisin olevana sanoisin. Alueella korkeus saattoi vaihdella tuhannella metrillä, mikä pisti tärykalvomme pullistelemaan. Tämä vuorostaan pisti huvittamaan, istuttiin sentään autossa eikä lentokoneessa.

Majapaikkamme oli Hotelli Jagd-scholss Holzberghof, mikä muistutti lähinnä pientä kivilinnaa. Todellisuudessa se oli erään aateli-

sen vuonna 1910 rakennuttama kopio erästä vanhasta tanskalaisesta linnasta. Meille, Evon korpien eläjille, se edusti keskieuropalaisista perinnettä ja vanhaa tunnelmaa, kun taas paikallisille se tuntui olevan lähinnä parhaat päivänsä näynyt majatalo.

Aamulla siirryimme opiskelijaneitokaisten kyydillä itse pelipaikalle, Lange Rhönen opastuskeskukseen, jossa työpajaa oli tarkoitus pitää. Olin suorastaan häkeltynyt siitä, kuinka paljon oppilaita oli. Pikaisen tutustumisen jälkeen aloitimme kurssin. Opettajien ja parin-

kymmenen oppilaan lisäksi paikalle oli saapunut myös opastuskeskuksen johtaja sekä alueen riistapäällikkö ja tämän alainen. Keskuksen johtaja aloitti esittelemällä kohdealuetta. Rhön on UNESCO:n Biosfääri alue, jonka ominaispiirteitä ovat matala vuoristo, aukeat maisemat ja nummet. Pinta-alaa on 185000 hehtaaria, joista Lange Rhöniin kuuluu 3750 ha. Seutu on suurista korkeuslukemistaan johtuen melko kylmä (oli jo alkanut kaduttaa pakkaamiseni) ja runsasluminen. Maa-alasta metsiä on noin 30 % jotka koostuvat joko jaloista lehtipuumetsistä tai sodan jälkeen perustetuista istutuskusikoista. Paikallisia asukkaita on noin 120 000, mutta luku kasvaa aina kesän tullessa. Riistapäällikkö Kirchner jatkoi kertomalla teeren tämän hetkisestä tilanteesta. Rhönen alueella oli tällä hetkellä noin 25 yksilöä. Näiden yksilöiden säilyttämiseen käytettiin huomattava määrä rahaa ja vaivaa, mikä jakoi asukkaiden mielipiteitä. Suurimpana ongelmana Kirchner piti saalistajia, erityisesti kettua ja kanahaukkaa. Myös villisikaa pidettiin uhkana varsinkin nuorille linnuille. Miksi sitten kaikki tämä vaiva parin tipun täh-

den? Saksassa teertä pidetään ”indikaattorilajina” eli teeren hyvinvoinnista arvioidaan koko muun luonnon tasapainoa. Suomeksi: Teeri hyvin, kaikki hyvin.

Fiona jatkoi alustamalla työpajan vetäjän rooliaan ja merkitystä. Riistanhoidon suurin ongelma tänä päivänä on muut luonnonkäyttäjät. Koska alueilla joilla teertä esiintyy, on paljon muitakin käyttäjiä, joilla on risteäviä mielipiteitä linnusta, on hyvin vaikea luoda ratkaisua mikä miellyttää kaikkia. Perinteisen laidunnuksen ja maanviljelyn lisäksi nykyään ”riesana” ovat myös turistit, jotka usein osoittavat piittaamattomuutta luontoa kohtaan. Näin ollen päätökset koskettaisivat suuria ihmismääriä. Workshopilla pyritäänkin löytämään ratkaisu, miten lintua voitaisiin suojella, ja samalla miellyttää kaikkia osapuolia. Myös suomalaisten täytyi kantaa kortensa kekoon, jolloin Eric piti esitelmän teerestä Suomessa.

Iltapäivällä pidettiin pienoisseminaari ja oppilaat jaettiin 7 työryhmään. Tarkoituksena oli kartoittaa paikallisten vaikuttajien mielipiteitä ja ehdotuksia teerikannan nostamiseksi. Paikalle saapui arvovaltaisia vieraita eri sektoreista kuten: Pormestari, Lampaanlaiduntajien puheenjohtaja, maanviljelijöitä, sotilaskoulutuksen edustaja, vaellusklubin presidentti, luonnonsuojelijoita, riistanvartijoita, metsäteknikkoja jne. Vieraiden runsaus suorastaan häkellytti. Kun kysyimme, mitä teeren kannan nostamiseksi voidaan tehdä, oli vanhoilla herroilla vastauksissaan huomattavasti enemmän hajontaa, kuin opiskelijoilla. Yleisiä vastauksia olivat: elinympäristön lisääminen, petojen vähentäminen, täydennysistutukset ja turismin vähentäminen. Elinalueiden lisääminen, eli peltojen metsittäminen aiheutti lähinnä pahennusta, sillä viljely- ja laidunmaan on elinkeinonharjoittajille metsää huomattavasti merkittävämpi. Turismin vilkkaassa käytössä olevan tien sulkeminen aiheutti ”kiivasta” keskustelua, erityisesti vaellusklubin presidentin suunnalta. Toisaalta näin jokamiehen oikeuksiin tottuneena ymmärsimme miksi.

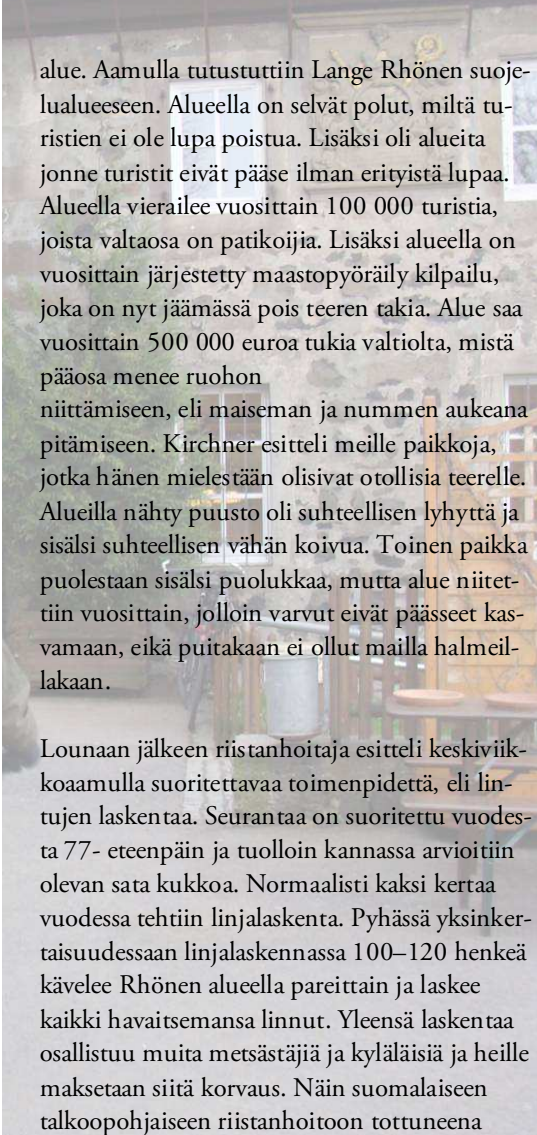

Metsästäjät ja luonnonsuojelijat yllättäen eivät olleet ainoita, joiden mielestä turismi aiheuttaa häiriötä. Lammasfarmarit, viljelijät ja metsämiehet olivat myös sitä mieltä, että nykyiselle turismille on tehtävä jotain. Metsästys käy vaikeaksi turistien takia, koska he pitävät eläimet liikkeellä ja häiritsevät koirien työskentelyä toiminnallaan, samoin lammasfarmareilla. Ongelma oli myös se, että alueella on vain kaksi opasta, mikä oli yleisen mielipi-

teen mukaan liian vähän.

Pedot jäivät illan osalta viimeiseksi aiheeksi. Eräs ratkaisu riistapäällikön mukaan oli vesikauhu, jota vastaan pedoille annetaan rokotus, jotta ne eivät ne tartuttaisi sitä muihin eläimiin. Jos näitä rokotuksia lakattaisiin antamasta, petojen luontainen poistuma olisi suurempi.

Seuraavana päivänä pääasiallinen teema oli Rhönen

alue. Aamulla tutustuttiin Lange Rhönen suoje-
lalueeseen. Alueella on selvät polut, miltä tu-
ristien ei ole lupa poistua. Lisäksi oli alueita
jonne turistik eivät pääse ilman erityistä lupaa.
Alueella vierailee vuosittain 100 000 turistia,
joista valtaosa on patikoijia. Lisäksi alueella on
vuosittain järjestetty maastopyöräily kilpailu,
joka on nyt jäämässä pois teeren takia. Alue saa
vuosittain 500 000 euroa tukia valtiolta, mistä
pääosa menee ruohon
niittämiseen, eli maiseman ja nummen aukeana
pitämiseen. Kirchner esitteli meille paikkoja,
jotka hänen mielestään olisivat otollisia teerelle.
Alueilla nähty puusto oli suhteellisen lyhyttä ja
sisälsi suhteellisen vähän koivua. Toinen paikka
puolestaan sisälsi puolukkaa, mutta alue niitet-
tiin vuosittain, jolloin varvut eivät päässeet kas-
vamaan, eikä puitakaan ei ollut mailla halmeil-
lakaan.

Lounaan jälkeen riistanhoitaja esitteli keskiviik-
koaamulla suoritettavaa toimenpidettä, eli lin-
tujen laskentaa. Seurantaa on suoritettu vuodes-
ta 77- eteenpäin ja tuolloin kannassa arvioitiin
olevan sata kukkoa. Normaalisti kaksi kertaa
vuodessa tehtiin linjalaskenta. Pyhässä yksinker-
taisuudessaan linjalaskennassa 100–120 henkeä
kävelee Rhönen alueella pareittain ja laskee
kaikki havaitsemansa linnut. Yleensä laskentaa
osallistuu muita metsästäjiä ja kyläläisiä ja heille
maksetaan siitä korvaus. Näin suomalaisen
talkoopohjaiseen riistanhoitoon tottuneena
ajatus tuntui hivenen oudolta. Tosin me emme
osallistuneet tähän, vaan suoritimme laskennan
autosta (emme osuneet viralliseen laskenta-
aikaan). 6 autoa lähetettiin eri paikkoihin ja
kirjasimme ylös autoittain näkö- ja kuuloha-
vainnot, ilman suunnan, mistä lintu saapui ja
mihin kellon aikaan sekä samat tiedot poistu-
misen suhteen. Oletettavaa oli, että kaikki eivät
päässeet näkemään teertä. Riistanvartija sanoi,
että kaikki jahtvieraille sanotaan aina, että hei-

dän passinsa on paras paikka...

Iltapäivällä paikallinen metsäasiantuntija esitteli
meille saksalaista metsätaloutta ja sen tiettyjä
yksityiskohtia. Näin alan opiskelijana olimme
varsin kiinnostuneita. Ensimmäisenä metsämie-
hemme esitteli tyytyväisenä luontaisesti uudis-
tettua ”metsää”, eli mäen päällä kasvavaa pihla-
japuskaa, jonka seassa kasvoi pari koivua. Seu-
raava kohde oli harvennettu saarnimetsikkö,
missä oli tasaisesti rinnankorkuisia kantoja.
Kiinnitin niihin huomiota jo aikaisemmissa
paikoissa, mutta nyt uteliaisuus vei voiton ja
kysyin syytä niihin. Vastaus oli hyvin looginen:
Korkealta katkaistaessa metsurien selät rasittu-
vat vähemmän! Eric koitti onnistumatta selittää
kaatokahvan samalla kun allekirjoittaneet yri-
timme huonolla menestyksellä peittää huvittu-
neisuuttamme.

Päivän viimeinen aihe oli lintukantojen lasken-
nan merkitys luonnonhoidossa. Arvioimalla
alueellista lintukantaa saadaan tietoa esim.
puuston iästä, hyönteisistä, ravinteista. Esimer-
kiksi tietty tikka käyttää ravinnokseen noin
180- vuotiaiden persikkapuiden kaarnaa. Jos
tätä lintua alkaa esiintyä tietyllä alueella paljon,
se kertoo puuston iästä. Kun taas jos alueella on
likaa versoja, lintu ei pysty saalistamaan itikoita
maasta ja se vaihtaa paikkaa. Tapoja laskea
kantaa on erilaisia: pistelaskenta, linjalaskenta ja
koeala-laskenta. Pistelaskennassa otetaan ha-
vainnot koealoittain esim. 50 m säde ja sitten
kootaan tulokset yhteen. Laskentatapa sopii
hyvin yhtenäisille pienille metsäaloille. Linjalas-
kennassa kuljetaan suoraa linjaa ja havainnot
kirjataan karttaan. Tämä sopii hyvin avoimiin
maastoihin. Jos arvioitava alue on suuri, se jae-
taan lohkoihin ja satunnaisista lohkoista otetaan
laskenta. Tässä koealalaskennassa kuljetaan
alueenläpi tietyn pituisissa ja levyisissä kaista-
leissa.

Keskiviikkoamu oli lintulaskennan aika. Kirchnerin ohjaamana tähytysparit jätettiin tien varrelle autoihin, jotkut pensaisiin vaanimaan kohdetta. Lauri ja Eric vietiin viiden metrin korkeudessa huojuvaan koppiin, jonka rakoilevat seinät antoivat hieman suojaa hyytävää tuulta vastaan. Tämä ei ihan vastannut Ypäjäläistä peurankyttäyskoppia ikkunoinen ja lämmittiminen. ”Saaliiksi” he saivat kuulohavaintoja tai vaanvuohesta, sekä näköhavainnon, joka arvuuteltun jälkeen tunnistettiin hiirihaukaksi. Suurimman huomion veivät kuitenkin metsäkauriit, joita oli näkyvissä enemmän osan aikaa. Laskennan päätyttyä autolla tähytänyt Fiona osoitti tyytyväisenä kaukana nummella näkyvää mustaa pistettä, teerä kuulemma. Lopulta kyseinen yksilö oli ainoa joka laskennassa nähtiin.

Laskennan jälkeen riistanhoitaja esitteli nykyisiä toimia teeren kannan elvyttämiseksi. He miettivät, miksi kukkoja on niin paljon enemmän kuin naaraita ja tulivat tulokseen, että kyseessä on geenit ja nimenomaan sisäsiittoisuus. Tilanetta parantamaan tuotiin ruotsista lintuja vuosittain 15 kpl. Näitä lintuja on seurattu lähettimillä ja on todettu että niitä 90 % kuolee ensimmäisten viikkojen aikana. Jotta selviämisprosentti saataisiin paremmaksi, oli saksalaisten mielestään keskityttävä enemmän petojen ja villisikojen metsästämiseen. Paikallinen metsästäjä kertoi tappavansa vuosittain noin 160 ketua. Pääosin hän tuhosi niiden pesiä keväisin, eli suurin osa saaliista oli pentuja. Olisi kaveri vahvoilla pienpeto kilpailuissa. Villisikaa pyrittiin ruokkimaan siten, että ruokinta vetäisi siat pois sieltä missä on teeriä ja talvella ruokinta lopetettaisiin kokonaan, niin että sikojen kuolleisuus nousisi. Iltapäivällä oppilaat suorittivat kyselytutkimuksen lähikylyssä. Tarkoitus oli kartoittaa paikallisten tietämystä alueen Unesco-statuksesta, suojelualueen rajoituksista ja teeri-

kannasta. Otanta oli noin 200 henkeä.

Torstaina varsinainen oppiminen ja tutustuminen olivat käytännössä katsoen ohi. Nyt oli enää jäljellä esitelmän kasaaminen ja sen esittäminen maanantaisille vierailijoille. Käytännössä luotiin 7 työryhmää, joista kullakin oli 10–15 minuuttia aikaa käytössään oman aihealueensa esittämiseen. Meille annettiin tehtäväksi vertailla suomen ja Rhönen elinoloja teeren kannalta

Viimeisenä päivänä esittelimme töitämme. Koko vierailun tärkein osa, eli ratkaisu, oli varsin onnistunut. He kehottivat metsästäjiä jatkamaan saalistajien vähentämistä, mutta samalla levittämään tätä painetta myös ympäröiville alueille, jotta kettujen ”muuttovoittoisuutta” saataisiin pienemmäksi. Myös hitaat muutokset metsien puolesta nuoremaksi ja harvemmaksi olivat toivottavia. Matkailun puolella ehdotettiin erään reitin sulkemista jonain tiettyä ajankohtana. Metsäneuvoja ei keksinyt kauheasti pahaa sanottavaa heidän ehdotuksistaan. Metsästäjät taas olivat ilmeisen tyytyväisiä, kun saivat jatkaa työtään. Vaelluskerhoa edustanut nainen puolestaan oli närkästynyt esitetyistä toimista, koskien tien sulkemista. Tilaisuus päättyi hyvässä hengessä, ja paikallinen metsäammattilainen tuli jopa kiittelemään meitä suomalaisia mielenkiinnosta esityksestä. Hän kertoi saaneensa uutta tietoa teeren elinympäristön vaatimuksista ja vaikuttikin siltä, että paikallisten kuusikoiden asema muuttuisi turvattommaksi.

Lopuksi Fiona ojensi paikalliselle Rhön asiantuntijalle ja riistapäällikölle kiitospullot heidän avustaan. Lopuksi pidettiin loppuyhteenveto ja mietittiin mitä olisi voinut tehdä toisin. Kaikkien kiittämisten ja palautteen jälkeen jätimme Rhönen taaksemme ja suuntasimme Frankfurtiin. Kaikkiaan reissusta jäi melko hyvä maku.

"MITÄPÄS JOS LÄHETTÄIS PORUKALLA HIIHTÄMÄÄN 12 TUNNIKSI SELLASTA 1,6 KM RINKIÄ?"

Hullulta tuo varmasti kuulosti myös niistä muista metsäylioppilaista, jotka kyseisen ehdotuksen eräänä hämyisenä iltana hieman yli 5 vuotta sitten ensimmäisen kerran kuulivat. Perisuomalaiseen tapaan asia otettiin kuitenkin ansaitsemallaan vakavuudella ja keskiviikkona 1. helmikuuta 2012 hiihdettiin viidennen kerran, ainakin Pohjois-Karjalassa suurta mainetta nauttanut, Räkäposkella- hiihto.

Mistä ihmeestä oli siis kyse? Joensuun Metsäylioppilaat ry järjesti jälleen kerran opiskelijatapahtuman, jolle ei ole toistaiseksi vielä veroistaan löytynyt; ajatuksena oli kiertää Joensuun kampusalueen vieressä olevalla hiihtoladulla 1,6 km mittaista kierrosta kellon ympäri aamuhämäristä iltamyöhään. Tarkemmin sanoen klo 7.00–19.00. Yksin tähän suoritukseen ei kuitenkaan tarvinnut ryhtyä, jos ei välttämättä niin halunnut, joukkueen kokoamista suositeltiin lämpimästi. Joukkueessa sai olla korkeintaan 12 henkilöä ja jonkun jäsenen oli aina oltava pitämässä

ladulla paikkaa, ettei hiihtosuoritus katkennut. Pukeutumis- ja hiihtotyyli olivat vapaita ja persoonallisuudesta sai lisäpisteitä.

Mistään kilpailusta ei kuitenkaan ollut kyse, vaikka iltabileissä palkintoja jaettiinkin mitä uskomattomimmista suorituksista, kuten parhaasta puvusta, nopeimmasta kierroksesta ja eniten kierroksia kiertäneelle joukkueelle. Aloituspaikalla oli nuotio, jonka äärellä lepoa kaipaaville kilpailijoille oli tarjolla kuumaa mehua ja mahdollisuus paistaa makkaraa. Läheisessä Natura-rakennuksessa oli sauna lämpimänä koko päivän, ettei oman osuutensa jälkeen tarvinnut jäädä hikipäissä palelemaan.

Koska isojen tapahtumien järjestäminen ei ole ilmaista, perittiin hiihtäjiltä osallistumismaksu. Halutessaan joukkue pystyi osallistumaan pelkkään hiihtoon, hintaan 3 €/osallistuja. Hiihtäjä pääsi osallistumaan 5 eurolla, sai suorituksestaan muistoksi haalarimerkin ja lunasti itselleen lipun vuoden sporttisimpiin after ski-partyihin, jotka järjestettiin ehkä Joensuun maineikkaimmassa bilepaikassa, Kerubissa.

Tapahtuma keräsi mainetta ja kunnia aina valtakunnallisessa mediassa asti. Tarkkaavaisimmat katselijat saattoivat nähdä MTV3:n kymppi uutisten loppukevennyksessä hyisessä säässä hiihtäviä kisaajia.

Facebook-sivut ja auttava mailiosoite mieltä askarruttaville kysymyksille:

[http://www.facebook.com/
events/271080652939433/](http://www.facebook.com/events/271080652939433/)
rakaposkella@gmail.com

■ Teksti Elina Paakkonen **Kuvat** Harri Hytönen

RÄKÄPOSKELLA

Mysteerikorneri on Konkelon uusi nurkkaus, jossa ratkotaan kaikennäköisiä mysteerejä, joita metsäkouluilla tapahtuu. Jos koulullasi on tapahtunut jotain jännää, jonka voi laittaa mysteerikornerin ratkottavaksi tai ratkaiset mysteerin, lähetä ideasi osoitteeseen:

info@meol-ry.fi

Parhaimmalle mysteerin ratkojalle/ideoijalle luvassa Meol- pipa palkinnoksi.

Mysteeri nro 1

Mystinen haisuli

Nikkarilan kisoissa tapahtui yhtä sun toista jännää. Sunnuntaiaamuna löytyi kirjaston pääovi auki murrettuna. Mitään ei ollut viety, vaikka palkintokaappi oli houkuttelevasti sisääntuloaulassa. Wc:n ovi oli auki, valot päällä ja vieno leijaili kirjastossa. Kuka murtautui kirjastoon? Mitä sisällä tapahtuikaan?

Mysteeri nro 2

Jameksen kohtalo

Joensuun opiskelijoilla on havaittu kisoissa useaan otteeseen mukanaan uusi kilpailija, James. James on n. 170cm pitkä, salskea miesmallinukke. Viime kisoissa James on kuitenkin valitettavasti joutunut silmittömän väkivallan kohteeksi. Tampereen talvikisojen jälkeen ei James ole kuntoutunut entiselleen, sillä joku halusi palan hänestä. Missä on Jameksen vasen kämmen? Kuka häntä satutti?

Mysteeri nro 3

Älä pure mun ananasta.

Nikkarilan kesäkisoissa tapahtui myös muuta jännää. Tarkkaavaisimmat Nikkarilassa kävijät ovat saattaneet huomata vieraan esineen pääsisäänkäynnin edessä. Huhut kertovat, että kokonainen ananas on asustanut pääarakennuksen pääsisäänkäynnin edessä kesäkisoista asti. Nikkarilan henkilökunta ja opiskelijat eivät asukkaa ole huhujen mukaan kuitenkaan huomanneet.

Missä ananas sijaitsee? Vieläkö se on hengissä? Kuka tämän takana on?

Työharjoittelua Atlantin toisella puolella

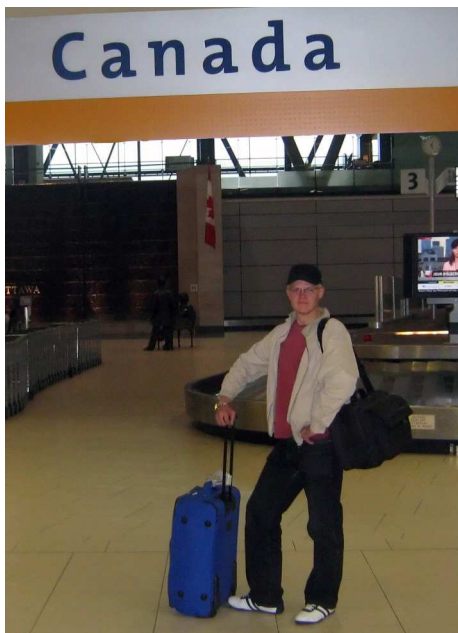
Olin viime kesänä, tarkemmin sanottuna 2.5. - 30.8, Ottawassa, Kanadassa, suorittamassa opintoihini kuuluvaa työharjoittelua. Työpaikkana toimi pieni yhden miehen puusepänyritys From The Cherry Tree Ltd. Työt tehtävät vaihtelivat perinteisistä puusepäntöistä ja saneerausrakentamisesta, pienen markkinatutkimuksen ja markkinointiviestinsuunnitelman tekemiseen.

Työharjoittelu oli osa EUCANWOOD -yhteistyöprojektia, jota ilman tuskin olisin Kanadaan lähtenyt. Projektin kautta taskuun sujahti matkarahojen lisäksi, joka kuukausi kiinteä summa (1K€) ”opintotukea”, joten projekti oli erittäin suuressa rahoittajan roolissa. Tieteenkin apurahoja sain muualtakin, kuten Otsakorpi- ja Metsämiesten säätiöltä.

Kanadaan saapuminen ja asettuminen sujuivat kutakuinkin mutkattomasti, muun muassa asunto oli jo valmiina (tästä ISO kiitos luokkakaverilleni, joka oli jo Kanadassa, ja hankkinut ”komentokeskuksen” valmiiksi). Ainoa ongelma oli byrokratian hitaat pyörät, mistä johtuen minulla ei ollut työlupaa maahan saavuttaessa. Tämä problema selvisi myöhemmin, kun matkustin Kanadan ja Yhdysvaltojen rajalle, jossa Mr. Boarder Guard totesi hetken juteltuamme, että minun on käytävä rajan toisella puolella ja

tultava takaisin. Siitä vaan taksin kyytiin ja noin vartin päästä olin käynyt Jenkkien vastaavalla kioskilla, leimauttanut tarvittavat laput, ja tultu takaisin Kanadaan, jossa työluvan sitten sainkin saman tien.

4 kk:n Kanadassa oleskelu ja työharjoittelu menivät kaiken kaikkiaan rattoisasti ja nopeasti. Mitä tästä kaikesta jäi hyvien muistikuvien, vielä suuremman valokuvamäärän ja kavereiden lisäksi käteen?

Yleisesti ottaen asuminen ja eläminen ulkomailla oli avartava ja kasvattava kokemus. Eikä siitä varmasti töitä hakiessakaan haittaa ole. Eläminen oli lisäksi helppoa, koska kulttuuri ei juuri eroa muista länsimaista, mitä nyt kaupassa hinnat ilmoitetaan verottomina ja tippiä heitellään palveluista. Kulttuuri on jopa niin mukava, että taistelee tosissaan paremmuudesta Suomalaisen vastaavan kanssa (ja jopa vie voiton). Koska kielikin on kyseisellä alueella pääsääntöisesti englantia, kielitaidon paranemista ei tarvitse varmaan erikseen edes mainita. Kesän aikana kerkesi myös näkemään vähän Ottawan ulkopuolista Kanadaa, Cornwall:n ja Toronton osalta eli CN Tower ja Hockey Hall Of Fame tuli nähtyä ja koettua.

Kokonaisuudessaan reissu oli mitä mainioin ja jälkeensä ajateltuna se olisi ollut yksi elämäni suurimmista virheistä, jos en olisi reppuani pakannut ja ulkomaille lähtenyt. Suosittelenkin kaikille, että käynte opiskelujenne aikana ulkomailla, myös Te, jotka olette matkanneet vähemmän. Jostain se on aina aloitettava, eikä sen tarvitse olla se kaikkein kauimmainen maa, mikä karttapallosta löytyy.

ps. pienenä vinkkinä: hoitakaa ne työlupa yms. asiat riittävän ajoissa kuntoon, selviätte vähemmällä stressillä reissusta.

Simo Lyytinen

Pohjois-Karjalan ammattikorkeakoulu
Metsä- ja puutuoteteollisuuden markkinointi, 4. vuosikurssi

Tämänvuotinen Union of European Forerastersin eli UEF:n kokous järjestettiin Kyproksella 12. – 16.10 Lemesoksen kaupungissa. Siellä meitä oli viiden hengen suomalainen delegaatio, joka osallistui Governing Council Meetingiin, eli tavallaan UEF:n vuosikokoukseen. Kokouksessa tarkasteltiin kulunutta vuotta ja vedettiin linjauksia vuodeksi eteenpäin. Lisäksi tehtiin henkilövalintoja. Perinteisesti kokouksessa on myös ajankohtaiskatsaus sovitusta teemasta, joka tällä kertaa liittyi ympäristöopetukseen ja eräopastuskeskuksiin. Varsinainen Metsäteollisuus ei ole ihan sitä Kyproksen omina osaamista. Korkein Kyproksella saatava metsäalan koulutus on instituuttitason koulutusta. Yliopistoon metsäihmisten on mentävä ulkomaille, kuulemamme mukaan tavallisimmin Saksaan.

Mukanamme oli Metsäalan rautainen ammattilainen Ilpo Puputti. Ilpo on 51-vuotias metsätaloudeninsinööri, joka työskentelee Metossa Järjestöpäällikkönä. Ilpon tehtäviin Metossa kuuluvat Meton Julkisella sektorilla työskentelevien edunvalvonta, esimerkiksi Metsähallitus, Metsäkeskukset, sekä muut valtion viroissa työskentelevät metsäammattilaiset. Työhön liittyy myös paljon

11

sidosryh-
mäyhteistyötä erityisesti metsäpolitiikkaan, lain-
säädäntöön, sekä valtion budjettiin liittyen.
Ensimmäisen kerran Ilpo oli mukana UEF:n
kongressissa Suomen edustajana Freisingissä
Saksassa vuonna 2005, jonka jälkeen kansainvä-
listä edustustyötä on ollut UEF:n lisäksi myös
muussa kansainvälisessä toiminnassa. Tässä
matkassa parasta oli itse kokouksen sujuminen
ja Meton sekä UEF:n puheenjohtajan Håkan
Nystrandin osaaminen puheenjohtajana koko-
uksessa. Matkan pääkohtana on aina päättäjäi-
sillallinen kuin myös aamulenkki Lemasosin
rantabulevardilla ja aamu-uinti Välimeressä.

Suomen asema niin UEF:ssä, kuin eurooppalai-
sena metsätalousmaanakin on vahva. Olemme
Håkanin puheenjohtajuuden ansiosta päätök-
senteon ja vaikuttamisen ytimessä. Brysselissä
käytetään paljon metsäasioissa suomalaista asi-
antuntemusta.

” Meidän täytyy Suomessa pitää huolta kehittä-
misestä, uusista tuotteista ja puunkäyttömuo-
doista kilpailukykyiseen hintaan. Kyllä meidän
pitäisi myös osata ajaa Suomen etuja metsäpoli-
tiikassa paremmin kuin nyt teemme. Meidän
olisi oltava joskus itsekkäitä tai muutoin vain
kiilaamme itsemme kilpailussa ulkoradalle ja
marginaaliin. Suomessa on YM:ssä oltu tyyty-

väisiä Durbanin kokouksen tulokseen, mutta
siitä voi tulla metsätaloudelle ja työllisyydellem-
me vielä kallis jälkilasku. Myös metsien sertifi-
oinnissa näkyy se, kuinka joillekin maille kysy-
mys on keskeisesti vain markkinaedun saamises-
ta ilman satsausta hyvään metsänhoitoon.”

Kilpailu kansainvälisillä konsulttimarkkinoilla
on kovaa, mutta suomalainen osaaminen on
maailmalla edelleen korkeassa arvossa.

Entä pitäisikö suomalaisen metsäammatilais-
kansan kansainvälistyä enemmän tai painottaa
kansainvälisiä opintoja enemmän?

” Minusta on hieno asia, että niin paljon käy-
dään ulkomailla työharjoittelussa ja opiskelija-
vaihdoissa. Suomalaisten kielitaidossa ja haluk-
kuudessa käyttää kielitaitoaan aktiivisesti on
parantamisen varaa. Nykyisin kun katsoo perus-
koulussa tai lukiossa oppilaiden kielivalintoja,
ne näyttävät todella yksipuolisilta ja suppeilta.
Kielitaito ja aktiivisuus käyttää mahdollisuuksia
on kaiken A ja O ja sitten jos asenteena on vielä
rohkeus, niin homma kyllä hoituu.”

Jos et vielä omista kesän kuuminta kaatovälinettä, niin vielä ei ole myöhäistä! Tämä paita päällä saat katseen kuin katseen kääntymään puoleesi ja voit olla varma, ettei samanlaista paitaa ihan heti kävele vastaan.

miesten t-paita:
kaatovänkäri

naisten t-paita:
kaatovänkäritär

Hinta 12 euroa

+ toimituskulut

Onko sinulla jo MEOL-Metsäalan Opiskelijoiden haalarimerkki? Nyt voit tilata sen helposti!

Hinta 3 euroa

+ toimituskulut

MEOL Fashion voi ylpeänä esittää:
Enää ei tarvitse pään palella -
edes kesällä!

HINTA 5 euroa

+ toimituskulut

KÄPYPIPA

UUTUUS!

NÄIN TILAAAT: Lähetä tilauksesi yhteystietojesi (nimi, puh, e-mail, osoite) kera osoitteeseen: info@meol-ry.fi